

רותם אלמגור

מעט המחזיק את המועט

אותה היד

אותה היד, אותו מגע מכר.
אותן תנועות. אותו משקל ומטר.
אותו דבור שנעתק בסתר.
רק לא אותה כמות בצק סכר.

עכשו תאמרי: נהגת כמפקר,
גולש על רכב פרשים בלי כתר,
כמו מלך מול מערמי האתר,
בלתי משגח ולא נוטל שכר.

ההפך, מתק. ארבע שנות צמא
הן רכינה קלה (טפה תשפילי)
מעל גב הגמל (אל תתעלפי לי)
בדרך בה הקליק עוד ישמע
(אם זו אמת לבי ההמופילי,
בשיר הזה עפר דרכים נטמא).

אבל מאז אני חורץ לאט
את אנינות אדמת הישימון.
מאז חותם הלונר בי נבט
כאור הנר מחור האסימון:
מעט המחזיק את המועט.
מאז אני אופה עוגות לימון.

אייר תשע"ה

מֶלֶךְ בְּשׂוּדָה

כְּמוֹ טַבַּעַת זָהָב מְשַׁקְעַת בְּגִ'לִי
הַשֵּׁמֶשׁ מוֹחָה אֶת עֵינָהּ הַיְגָעָה
מִרְסִיִּי פְּלוֹרוֹסֶנֶט שְׁנַפֵּץ בְּרִקִיעָה,
בְּלַחֲשָׁה לְשׂוּדָה הַנוֹאֵשׁ, "הַנְּשֵׂא לִי."

עַץ שֶׁל מִן מְזַדְקֵן, עֲצָתוֹ מֵתַכְהָה,
עוֹד נְטוּי עַל לְבוֹ שֶׁל שְׂדֵהוֹ כְּצֶלֶם.
דֵּק כְּפָפוֹר, כְּמַחְצָה בֵּין הַתְּכוּל וְהַתְּלָם,
הוּא מִמְטִיר לְכָל חֹדֶר פְּרוֹת הַרְגָעָה.

וּבְכָל זֹאת אֵלּוּל (הַתְּכַל לֹא מְגַלִּיד),
וּבְדִין (וּבִטְבַּע) רוּשֵׁם הַהוֹלֵךְ אֶת
הַסּוּס קָרְסֵלְיוֹ וְיָדוֹ שְׁנַמְלֶכֶת
לְמַלַּח דְּבוּב עַל פְּצָעֵי הַגְּרִיד,

כִּי דִיּוֹ בְּאוֹשָׁה לְהַכְרִיז עַל מַמְלַכַת
שְׂדֵהוֹ, שְׁקָם, וּבְקוֹל שְׁמַרְעִיד
שְׂאֵר וּכְסוֹת וְעוֹנָה, מְשַׁתְּנֵק בּוֹ כֹּל וְרִיד
וְנִרְתַח וְנִקְרַע בְּתַפְלָה מְלַכְלֶכֶת.

אלול תשע"ד

הסתר פנים

לחנוך

הקצף שנוֹלֵד על שְׁמֵלְתוֹ הַמֵּתְעַנֶּגֶת
שֶׁל גֵּל סְתוּר וּמְשֻׁרְבֵט בְּאַצְבַּע הַרוּחוֹת,
הָאֵם הוּא כְּתָב תַּחֲרָה מִתְרִיס שֶׁל אֵל אֲשֶׁר נוֹהֵג אֶת
יְמֵיו מִבְּלִי לְשֶׁבֶת מִלְמֵ"ד-טִי"ת הַמְּלֹאכֹת?

(וְשָׂמָא הוּא רַק פֶּד שְׁעָם עֲרָבוּ נִשְׁטַף מִנְגֵד
לְעִיר גְּלוּיִת עֲרוּהָ שְׁעַל חוֹפֶה שׁוּם אַרוֹכוֹת
כְּבָר לֹא עוֹלוֹת – לְעִיר סְדוּקֵת עוֹרָה, שְׁנֹאֲנֵקֵת
בִּיבֶשׁ הַנָּאוֹר שָׁבוּ לְכָל אַחוּזֵי לַחוּת).

הָאָבָא שְׁאָחוּזֵי בְּכֵנוּ שֵׁם – יָד בְּיַד חוֹנֵכֵת
לְקִרְאֵת שְׁבֵת ("רוֹאָה?", "הַצְּבִיעֵת, "זֶה? זֶה זְמַן אֵיכוֹת") –
הָאֵם מְגֻזַּע שְׁתִּיקָתוֹ זְמוּרָה לְחָה יוֹנֵקֵת
אֵל עוֹרְקִיָּה רוּחַ שְׁתַּגֵּל בָּהּ אוֹר מְלֹכוֹת?

הַמִּיק־אֵפ הַנָּאוּנִי שְׁזוּעֵק מֵהַטִּילָת
וּמִתְנַפֵּץ עַל עֲרָלְתוֹ שֶׁל חִלוּנָהּ כְּמוֹ גֵּל –
כְּבָר לֹא תִקְצַף אֵל שְׁמֵלְתוֹ. רַק כִּף יָדוֹ שֶׁל יָלֵד
הִיא כְּאִפֶּה מְצַלְצֵלֵת שֶׁהַקְּרִלְטוֹן הוּא גֵּלְגֵּל

עֵנֶק וְאֵין תְּסָרִיט בּוֹ כְּסֶאֶף אֵינוֹ צוֹלֵל עַד
סְפָסֵל הַגֵּן לְמִטָּה, שְׁשׁוּרִיטוֹת הַעֲנֵג עַל
בְּתֵי סְתָרָיו הֵן אוֹדָה שְׁהָרוּחַ מִחֻלָּת.
וְשֵׁם, לְמִטָּה בְּסִפְסָל, פִּגְשֵׁתִי אֶת תִּיגֵל.

אייר תשע"ו

סונטה לצב הפוך

לילות אֵיר. שְׁמִיכַת הַיָּם עֵבָה. וְצַב
רְדוּף קִלְשׁוֹן הַחֲלוּמוֹת שֶׁל פּוֹסִידוֹן
נָטַל עַל קֶצֶה תִּלְתֵּל שֶׁל גֵּל, כְּשֶׁבְצָדוֹ

יִלְדוּ. הָאֵם בְּחוּל חֶסֶר חֲלִיּוֹת בִּיִּצְיֹו
תִּבְקָעֵנָה שֶׁלֶד לְבֵיתוֹ? הָאֵם הַפּוֹךְ
יִטְשֶׁהוּ עַל גִּבּוֹ לְכֹתֵב סוֹנֵט הַפּוֹךְ?

דֹּקָא בְּסוֹף הַקְּזִיץ בֵּית הַלֵּל יִכּוֹן.
יִכְתֹּר אֹז שֵׁם אֶחָד. הַיָּם יִהְיֶה שְׁקֵט.
דֹּקָא אוֹתָהּ גְּאוֹת אֶלּוּל שֶׁל יָם תִּיכּוֹן
תִּלְבֹּשׁ שְׂרִיּוֹן חֲדָשׁ, וְכֶה, עִם הַטִּיקֵט,

גֵּרֵד לְחוּף לְגֵלֵל עַל אַרוֹנוֹת הַחֶם
הַקְּמָאִי אֶת מִצְבַּת הַפּוֹפִיק, אֶת
גְּלָדֵי טִבְעוֹת הַזְּמַן, מִבְּלִי לְתֵת פְּתִחוֹן
לְנַפְטוֹן: הוּא יִדְחַק בְּרֹךְ שֶׁל הַפִּיקָה.

אייר תשע"ו